

zásada cit. už I. odst. § 101 tr. z., že medzi rozdielnymi trestmi určenými na zločin má sa pokladať za ťažší ten, ktorý dlhšie trvá; tým a predpisom 4. odst. § 101 tr. z. je aj pre iné prípady srovnania rozdielných trestov na slobode stanovených na prečiny a prestupky zdôraznený význam dĺžky trestu: čím je trest dlhší, tým ťažšie dopadá na odsúdeného. Z týchto úvah vychádza, že odvolací súd ani v tom prípade, keď uložil správne za prestupok trest uzamknutia, nesmel ho bez odvolania žalobcovho vymerať v dĺžke prísnejšej, než ako bola stanovená dĺžka trestu na slobode v rozsudku prvej stolice, tedy na 3 dni. Keď napriek tomu krajský súd v K. svojím rozsudkom zo dňa 14. novembra 1933 uložil ako odvolací súd obžalovanej A. R. na miesto zrušeného trestu väzenia na tri dni a peňažitého trestu 100 Kč trest uzamknutia na päť dní, tedy trest ostrejší než mala obžalovaná podľa prvostupňového rozsudku, žalobcom nenapadnutého, porušil ustanovenie §§ 387-III a 555 tr. p. Bolo preto treba vyhovieť opravnému prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti, podanému generálnou prokuratúrou a vysloviť porušenie týchto predpisov. Porušenie to, ako plynie z uvedených úvah, stalo sa v neprospech obžalovanej. V dôsledku toho bol v smysle § 442-VII tr. p. rozsudok krajského súdu v K. vo výroku o výmere trestu obžalovanej zrušený a tejto bol podľa § 1 zákona o ochrane cti uložený trest uzamknutia na 3 dni. V ostatných častiach zostáva rozsudok ten v platnosti.

Čís. 5238.

Ustanovení § 146 tr. z. o zotření trestu uvedeného v § 145 tr. z. je použití i při pokusu o vyhnání plodu vlastního.

Důvodem zvýšené trestnosti vinníka podle § 146 tr. z. je otecký poměr vinníkův k dítěti.

Zločin nedokonaného svádění ke spoluvinně na zločinu vyhnání plodu vlastního podle §§ 9, 5, 144 tr. z., spáchaný otcem dítěte, je trestati podle první trestní sazby § 145 tr. z. a podle § 146 tr. z.

(Rozh. ze dne 4. března 1935, Zm II 502/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 7. listopadu 1934, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem nedokonaného svádění ke spoluvinně na zločinu vyhnání vlastního plodu podle §§ 9, 5, 144 tr. z. a odsouzen podle § 145 tr. z. (první sazba), a doplnil napadený rozsudek ve výroku o trestu tak, že uložený trest podle § 146 tr. z. zotřil jedním postem.

Z d ů v o d ů :

Soud první stolice uznal obžalovaného vinným zločinem nedokonaného svádění ke spoluvinně na zločinu vyhnání plodu vlastního podle §§ 9, 5, 144 tr. z., spáchaným tím, že hleděl dne 1. března 1934 v O. svěsti lékaře Dr. G. R. k tomu, aby vyhnal jeho manželce (s jejím svolením a vědomím) plod ze života, při čemž působení obžalovaného zů-

stalo bez výsledku, vyměřil však, ač zaujal zřejmě stanovisko, že obžalovaný byl otcem dítěte, jež mělo býti vyhnáno, za to obžalovanému trest nikoli podle § 146 tr. z., nýbrž podle 1. trestní sazby § 145 tr. z., a to s odůvodněním, že ustanovení § 146 tr. z. platí, jak prý se podává ze slov v něm se vyskytujících »otec dítěte ze života vyhnáno«, toliko pro případ, v němž zločin podle § 144 tr. z. byl dokonán.

Zmateční stížnost státního zastupitelství právem napadá tento rozsudek ve výroku o trestu důvodem zmatečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř. Nejvyšší soud jako soud zrušovací sdílí právní názor, vyslovený bývalým vídeňským nejvyšším a zrušovacím soudem v rozhodnutí ze dne 1. června 1900, čís. 3814 (čís. 2488 víd. sb.), že se ustanovení § 146 tr. z. o zostření trestu v § 145 tr. z. uvedeného vztahuje k oběma trestním sazbám posléze citovaného ustanovení zákona, tedy i k první trestní sazbě § 145 tr. z., již jest použiti v případě, v němž se stal pokus o vyhnání plodu, ale toto nenastalo. Důvodem zvýšené trestnosti vinníka v § 146 tr. z. uvedeného jest otecký poměr vinníkův k dítěti. Ale je-li tomu tak, pak nelze nahlédnouti, proč by zostření trestu, ustanovením § 146 tr. z. předepsané, mělo míti místo pouze, byl-li zločin podle § 144 tr. z. dokonán, a nikoli i v případě, došlo-li jen k pokusu tohoto zločinu podle §§ 8, 144 tr. z. Ze slov § 146 tr. z. »otec dítěte ze života vyhnáno« nelze nikterak dovozovati, že ustanovení tohoto paragrafu o zostření trestu, v § 145 tr. z. uvedeného, platí toliko pro případ, v němž dítě bylo skutečně ze života vyhnáno, t. j. pro případ, v němž zločin podle § 144 tr. z. byl dokonán; neboť zmíněnými slovy vyjadřuje (naznačuje) zákon pouze poměr vinníkův k předmětu ochrany § 144 tr. z., nikoli určitý výsledek, k jehož přivedení vinník v § 146 tr. z. uvedený přispěl. Platí-li však podle toho, co uvedeno, ustanovení § 146 tr. z. o zostření trestu v § 145 tr. z. stanoveného i pro případ, v němž došlo pouze ku pokusu o vyhnání plodu vlastního podle §§ 8, 144 tr. z., nelze vzhledem k ustanovení § 9 tr. z. o trestu na nedokonané svádění ke zločinu — podle § 5 tr. z. dopouští se zločinu netoliko pachatel sám, nýbrž i spoluvinník (návodce a pomocník) a účastník — pochybovati o tom, že zločin nedokonaného svádění ke spoluvinně na zločin vyhnání plodu vlastního podle §§ 9, 5, 144 tr. z., spáchaný otcem dítěte, jež mělo býti vyhnáno, je trestati podle první trestní sazby § 145 tr. z. a podle § 146 tr. z., t. j. že na tento zločin je zákonem stanoven trest zostřeného žaláře mezi 6 měsíci a 1 rokem. Vyměřil-li tedy soud prvé stolice, ač zaujal stanovisko, že obžalovaný byl otcem dítěte, jež mělo býti ze života vyhnáno, obžalovanému za zločin nedokonaného svádění ke zločinu spoluviny na vyhnání plodu vlastního podle §§ 9, 5, 144 tr. z. trest jen podle 1. trestní sazby § 145 tr. z., t. j. podle trestní sazby nezostřeného žaláře od 6 měsíců do 1 roku, vykročil tím ze své moci trestní a zatížil tím svůj rozsudek zmatkem podle § 281, čís. 11 tr. ř., zmateční stížností uplatňovaným. Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti a napadený rozsudek ve výroku o trestu doplniti ve smyslu § 146 tr. z.

Čís. 5239.

Předpisu § 363, čís. 4 tr. ř. nelze užití na případy, kde byl rozsudek okresního soudu, rozhodnuvšího o zločinu, k odvolání té neb oné strany